

A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és hírül adta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudom, hova tették!”

Péter és a másik tanítvány elindult, és a sírhoz sietett. Futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, és látta az otthagyt gyolcsleplet, de nem ment be. Közben odaért Simon Péter is. Ő is látta az otthagyt lepleket és a kendőt, amely Jézus fejét takarta. Ez nem volt együtt a leplekkel, hanem külön feküdt összehajtva egy helyen.

Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Látta mindezt és hitt. Addig ugyanis még nem értették meg, hogy Jézusnak fel kellett támadnia a halálból. Jn 20,1-9

Elmélkedés:

Kedves Testvéreim! Húsvét mindig örömteli ünnep számunkra. Jézus győzött a halál fölött! Tegnap este a feltámadási szertartáson felfakadt szívünkben az ujjongás a feltámadt Krisztust ünnepeelve, vele örvendezve. Mára azonban lecsendesedik bennünk a hangos érzélem, és elérkezünk a feltámadás csendes valóságához.

Kétezer évvel ezelőtt történt. Egy asszony, pontosabban Mária Magdolna olyan hírt közölt, amely megdöbbenetett Jeruzsálem vezetőit.

Mária Magdolnát a szeretet, a hála és a kötelességtudás indította Jézus sziklasírjához. Kora reggel mindenkit megelőzve ért oda, és egyetlen tényt észlelt: a kő el volt hengerítve. A sírhoz vezető úton haladva azon törte a fejét, hogyan távolítja el az akadályt, hogyan mozdítja el a követ a sír szájától, és lám, már minden nehézség elhárult. Ő mégsem azt tette, amiért jött, hogy bebalzsamozza Jézus testét, hanem gyorsan visszafordult, és megosztotta tapasztalatát az apostolokkal. Az üzenet még nem a feltámadásról szólt, csupán a hiányzó tetemről, de főleg arról, hogy nem teljesítheti kötelességét a halott Jézussal szemben. Gyászmunka ez még a javából, itt még messze a feltámadás öröme.

Mária Magdolna a halott Jézust kereste. Mi is feltehetjük magunknak a kérdést: Én milyen Jézust keresek, illetve követek? Élő-e az én Jézusom? Van-e személyes kapcsolatom vele? Elmondom-e neki mindig örömeimet, bánataimat? Figyelek-e rá? Figyelek-e az apró eseményekre, amelyekkel naponta kifejezi, hogy itt van, jelen van az életben? Megértem-e Jézus jelzéseit arra vonatkozóan, hogy életem eseményei nem véletlenszerűen követik egymást, hanem minden értem történik, javamra szolgál, még akkor is, ha sokszor nem nyilvánvaló számomra. Találkoztam-e már a Feltámadottal, ebből fakad-e a húsvéti örömöm?

Vagy azt gondolom, hogy húsvét csak egy szép ünnep: megérkezik a tavasz, jön a nyuszi, ajándékot hoz, tojást festünk, várjuk a locsolókat, szentelt sonkát, töltött bárányt fogyasztunk, és, persze, elmegyünk a templomba is, mert ez is hozzátartozik az ünnephez, tehát csak egy szép népi hagyományt, régi szokást ápolunk ezen az ünnepen.

Testvérem, bárhogyan is vélekedj, Jézus föltámadt a halálból, Jézus él, vigyáz rád, és meghív a teljesebb életre. Most is itt van közöttünk. Téged is hív, hogy újra megtapasztalhasd az Ő jelenlétét.

A feltámadás olyannyira nagy ajándék, hogy sokan ma is hihetetlennek tartják. *Örökkévalóság?!- fogalmaznak meg kételyeiket.* Mások úgy tesznek, mint Dél-Afrika királya, Makaba. Amikor Maffat misszionárius Jézus feltámadásáról szólt, s kifejtette, hogy Jézus őket is meghívta a feltámadásra, a király mélységes haragra lobbant. - *Micsoda? A halottak fel fognak támadni? Apám is, anyám is? Azok is, akiket a vadállatok téptek szét? Azok is, akiket én megöltem? Mindenki?* Rettenetes dühvel ordította: *Nem szabad nekik*

feltámadniuk! Lehetetlen, hogy feltámadjanak! Kérdezhetjük: miért fogadta ilyen ingerülten a misszionáriustól hallott örömhírt. Egyszerű a válasz: a királynak nem volt tiszta a lelkiismerete, félténivalója volt. Talán többen is magunkra ismertünk a történetet hallgatva. Sokszor így állunk mi magunk is. Hitetlenségünk mögött általában bűneink húzódnak meg. Ha nem is gyakran, de bizonyára mindenkivel előfordult, hogy nem óhajtott, hogy legyen feltámadás, nehogy életünk minden részére fény derüljön.

Testvéreim, ezen érdemes elmélkedni, ugyanis életünk minden részére fény derül egyszer, tetteinkre, mulasztásainkra, sőt még rejtett gondolatainkra is. A közmondás szerint: *akinek vaj van a fején, ne menjen a napra!* No hát mindannyiunknak van több vagy kevesebb vaj a fején. Vannak olyan bűneink, titkaink, amelyeket nem szívesen látnánk napvilágra kerülni, de egyszer mégis eljön az a pillanat, mikor már nem rejtegethetjük tovább, amikor mindenre fény derül. Nem kell megijednünk, mert az igazság az irgalmas Isten előtt nyilvánvaló, előtte kell beismernem, és vele kell kiengesztelődnöm. Tehát sose legyek jó csak a híréért! (De az sem baj, ha csak azért teszem, mert idővel életformámmá válik a jóság.)

Lehet, hogy jó kereszténynek látszol, mindenki szelídnek és alázatosnak tart, közben magadban zúgolódsz Isten ellen. Lehet, hogy kifejezetten nem szólsz meg senkit, de gondolatban megítéled embertársaidat. Lehet, hogy nem törsz házasságot, de a szobád rejtekében pornólapokat, gondolataidat megzavaró internetes oldalakat, képeket nézegetsz, vagy egy társaságban szabadosan beszélgetsz a házastársi hűségről, a tiszta szerelemről. Lehet, hogy mértéktartónak lát a világ, de amikor senki sem látja, túlzásokba esel, agyon eszed-iszod magadat. Lehet, hogy nem hazudsz, csak féligazságokat mondasz. Lehet, hogy nem lopsz, csak a munkahelyi gépkocsit, vagy egyéb javakat magáncélra használod. Lehet, hogy mosolyogsz az emberekre, közben szíved mélyén nem szereted őket, nem akarod a javukat. Hány és hány rejtett bűn, amit a szentgyónásban megvallasz, ha meg, de nem szeretnéd, ha rokonaid, ismerőseid, barátaid, munkatársaid tudomást szereznének róla. Nos, mit tegyünk? Semmiként se engedjük be szívünkbe a félelmet, hanem tekintsünk az élő Jézusra, kapcsoljuk hozzá az életünket! Most a feltámadás ünnepén határozzuk el, hogy megpróbálunk úgy élni, hogy ne legyen szégyellnivalónk a számadáskor. S akkor a feltámadás örömhírét fogjuk sugározni egész életünkkel. Mert az örömhír ma is elhangzik: *Az Úr valóban föltámadott. Alleluja!*

Húsvét arra hív minket, hogy a feltámadt Jézus békéjével, szeretetével, tapintatával figyeljünk egymásra, halljuk meg testvérünk segélykiáltását, fogjuk meg a kezét, és finoman, tapintatosan segítsük el őt is az élet értelméhez, a feltámadt Jézushoz. Lehet, hogy a társadnak nincs szüksége jó tanácsokra, lelkesítő beszédekre, csak értő odafigyelésre, meghallgatásra. Nem nagy dolog, de felemelő. Ne feledjük, Jézus nemcsak értem, érted, nemcsak egyesekért halt meg és támadt fel, hanem minden egyes embernek felkínálja az örök életet, a feltámadást.

Testvérem! Emlékszel-e még, hogyan és mikor támadt fel neked utojára Jézus? Ha mégsem támadt fel számodra, vagy a világ a maga hiúságaival, gondjaival elsodorta mellőled az élő Jézust, bízzál abban, hogy, ha kéred, újra feltámadhat a te életedben is!

Jézusom! Köszönöm, hogy legyőzted a halált, és feltámadásoddal elhoztad az örök életet. Köszönöm a húsvéti örömet. Jézusom, Te győztes, halhatatlan Isten vagy. Köszönöm, hogy hazavársz bennünket, mindenkit, aki benned remél, és segítségedet kéri. Azt akarom, hogy élő valóság légy számomra. Szentlelked erejével segíts elhengeríteni a lelkemet lezáró bűn kőlapját, segíts levetni a belém idegződött rossz szokásokat! Jézusom, te feltámadtál a halálból, kérlek, támadj fel az én lelkemben is, hogy minden reggel *új teremtményként*, megváltott emberként tudjam kezdeni a napot! Ámen!